

Sygn. akt I C 1744/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Westphal

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Chudzińska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018r. w Toruniu

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko Gminie Miasta T.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powódki M. L. na rzecz pozwanej Gminy Miasta T. kwotę 10.800,00zł (dziesięć tysięcy osiemset) z tytułu zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje wypłacić radcy prawnemu A. Z. ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowemu w Toruniu kwotę 8.856,00zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć) brutto z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu,
4. nie obciąża powódki kosztami sądowymi.

Sygn. akt I C 1744/17

UZASADNIENIE

Powódka M. L. wniosła pozew przeciwko Gminie Miasta T. , w którym domagała się zasądzenia 1.000.000,00 zł z odsetkami ustawowymi od chwili wniesienia powództwa do dnia zapłaty. W piśmie z dnia 7 września 2017r. (k. 69) sprecyzowała ,że na dochodzoną kwotę składają się : zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych w wysokości 683.200 zł oraz odszkodowanie za utracone dochody w wysokości 316.800 zł , które powódka mogłaby osiągnąć , gdyby nadal pełniła funkcję rodziny zastępczej .

Pozwana domagała się oddalenia powództwa (k. 75- 82) .

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 czerwca 2005 r. z powódką została zawarta umowa o pełnienie funkcji zawodowej niespokrewnionej z dzieckiem specjalistycznej rodziny zastępczej. Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 5 października 2005r. w rodzinie tej zostało umieszczonych troje dzieci : R., K. i K. rodzeństwo S.. W dniu 17 lutego 2010r. pedagog Zespołu Szkół nr (...) w T. uzyskała informację ,że K. S. planuje ucieczkę z domu – miejsca zamieszkania u rodziny zastępczej. Przyczyną tego okazało się zachowanie powódki wobec dzieci . W dniu 2 marca 2010r. odbyło się spotkanie w (...) w czasie którego powódka zaprzeczała stawianym jej zarzutom. Dzieci stanowczo twierdziły ,że nie chcą wracać do tej rodziny zastępczej.

W piśmie z dnia 2 marca 2010r. pozwana Gmina rozwiązała z powódką umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia .

Postanowieniem z dnia 5 marca 2010r. sąd umieścił rodzeństwo S. w innej rodzinie zastępczej o charakterze pogotowia rodzinnego.

Powódka kilkakrotnie zwracała się do Prezydenta Miasta T. o zmianę decyzji o rozwiązaniu umowy ewentualnie o zmianę sposobu w jaki to nastąpiło . W piśmie z dnia 2 grudnia 2010r. Prezydent zaproponował ugodowe zakończenie sporu poprzez rozwiązanie umowy na mocy porozumienia stron lub z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31 maja 2010r. i wypłatę wynagrodzenia za okres trzech miesięcy. Powódka nie zgodziła się na te propozycje . Domagała się rozwiązania umowy ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2010r. , wypłaty zaległego wynagrodzenia do tego dnia z odsetkami za opóźnienie , a także przeproszenia jej w obecności byłych wychowanków i przedstawicieli pogotowia rodzinnego oraz w formie pisma skierowanego do Prezesa (...) Stowarzyszenia (...) . Domagała się także niedopuszczenia do powołania rodzinnego domu dziecka w miejscu , gdzie przybywa obecnie rodzeństwo S. oraz odsunięcia od pełnionych funkcji osoby , które przyczyniły się do zaistniałej sytuacji : K. C. , B. R. i A. S.. Powódka prosiła o ustosunkowanie się do tych propozycji do dnia 14 stycznia 2011r.

W piśmie z dnia 20 stycznia 2011r. Prezydent odpowiedział ,że nie może zaakceptować propozycji powódki . Podtrzymał ofertę ugody zawartą w piśmie z dnia 2 grudnia 2010r.

W piśmie z dnia 13 sierpnia 2012r. powódka oświadczyła ,że skoro żadne jej propozycje nie zostały uwzględnione , to wyraża chęć podpisania ugody zaproponowanej przez Prezydenta, czyli za trzymiesięcznym wypowiedzeniem .

dowód: pisma na kartach 7 – 66, 87 – 117 ,

Sąd zważył, co następuje:

W odpowiedzi na pozew został podniesiony , między innymi, zarzut przedawnienia roszczenia - k. 79 . Powódka dochodziła zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych oraz odszkodowania za utracone dochody. Oba żądania wynikały więc z czynów niedozwolonych . Jako taki czyn należy bowiem także traktować naruszenie dóbr osobistych . Zgodnie z art. 442 ¹§ 1 k.c. (kodeksu cywilnego) w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją tego przepisu z dnia 21 kwietnia 2017r. (Dz. U. poz. 1132) roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia , w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia . Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia , w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę . Stosownie do paragrafu 3 tego przepisu w razie wyrządzenia szkody na osobie , przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia , w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia .

Przesłanki określone w powołanych wyżej przepisach nastąpiły niewątpliwie dnia 13 sierpnia 2012r. W tym bowiem dniu powódka sporządziła pismo , w którym wyraziła zgodę na propozycję rozwiązania umowy przedstawioną przez Prezydenta Miasta (k. 116) . Datę tę można przyjąć jako najpóźniejszą dla rozpoczęcia biegu przedawnienia , gdyż przecież już wcześniej , z pisma Prezydenta z dnia 2 grudnia 2010r. wynikało jednoznacznie że nie zamierza on wycofać swojej decyzji co do rozwiązania umowy , a tylko proponował ugodowe zakończenia sprawy . Z pisma z dnia 20 stycznia 2011r. wynikało natomiast ,że Prezydent nie wyraża zgody na propozycje powódki. Brak jest natomiast dowodu ,z którego wynikałoby kiedy powódka otrzymała to pismo . Z pewnością więc jeżeli powódka uważa ,że na skutek działania pozwanej Gminy odniosła szkodę oraz naruszono jej dobra osobistego, to wiedzę tę posiadała w dniu 13 sierpnia 2012r. Był to bowiem koniec jakichkolwiek negocjacji między stronami . W tym więc dniu miała świadomość zaistnienia szkody oraz tego, kto jest zobowiązany do jej naprawienia . Trzyletni termin przedawnienia upłynął więc z dniem 13 sierpnia 2015r. Powództwo wytoczono natomiast dnia 24 sierpnia 2017r. , a więc po upływie okresu przedawnienia i z tej przyczyny podlegało ono oddaleniu . Zgodnie bowiem z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu

przedawnienia ten , przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia , chyba że zrzeka się korzystania z zarzuty przedawnienia(...).

Stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia sprawy wynikał z dokumentów przedstawionych przez obie strony i był on w istocie niesporny.

Skoro powódka przegrała sprawę , to na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. (kodeksu postępowania cywilnego) zasądzono od niej zwrot kosztów procesu na rzecz pozwanej Gminy. Składało się na nie wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 10.800 zł , którego stawka wynika z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. poz. 1804 ze zmianami) . Należy podkreślić ,że zwolnienie od kosztów sądowych , które uzyskała powódka (k. 20 akt I Co 197/16) nie zwalnia jej od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi procesowemu – art. 108 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu podległo wypłacie ze Skarbu Państwa . Jego wysokość – 7.200 zł – wynikała z § 8 pkt 7 w związku z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego (Dz. U , poz. 1715) . Stosownie do § 4 ust. 3 wynagrodzenie to zostało podwyższone o podatek VAT . Łącznie wyniosło więc ono 8.856,00 zł. Przyznanie tego wynagrodzenia ze Skarbu Państwa wynika z § 6 rozporządzenia .

Wobec przegrania sprawy przez powódkę nie ponosi ona kosztów sądowych od których była zwolniona – por. art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 98 § 1 k.p.c.